Motto:

„*Uneori, privindu-se într-o oglindă perfectă, fiinţele neliniştite pot deveni chiar ele înseşi*”.

L a u r e n ţ i u B u d a u

TRANDAFIRUL DE SENS GIRATORIU

Personajele:

Roza

Badalassi Tesoro Amedeo

Note de autor:

1. Toate citatele existente în piesă sunt preluate din Biblie, versiunea Bartolomeu Anania (Vechiul Testament, Capitolul I – Istoria Susanei).

2. În cazul în care ar putea apărea dificultăţi – de cu totul altă natură decât cele estetice – în receptarea acestui text, se pot înlocui cu succes cuvintele Amos, cu Charley şi Tel Aviv, cu Boston.

— 2012

Scena 1

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo (*în pragul prăvăliei sale de la periferia Romei, cu spatele la public*): Toţi, toţi, toţi mă furaţi! Azi aşa, mâine aşa, dar până când?... Cum de unde ştiu? Cum de unde să ştiu? Prostul de Badalassi Tesoro Amedeo să nu ştie? Prostul de licenţiat, Badalassi Tesoro Amedeo să nu ghicească? Doar am terminat, ce-i drept acum la bătrâneţe, Universita degli Studi di Siena; şi nu am fost, dragilor, chiar printre ultimii... Gata, mi s-a umflat rânza! Gata, mi s-a pus în sfârşit pata! De azi înainte, gata cu caietele, cu celebrele caiete! Inventar, inventar şi iar inventar! De aia, fraţilor! Să mergeţi tot cârdu la ăia de la supermarketul Tonnino, să faceţi figuri, să vă buluciţi toată hoarda să vă dea pe caiete! Să mergeţi cu japca la ăia de la supermarketul Aurora să vă dea pe caiete! Să mergeţi, la toate supermarketurile posibile şi imposibile care m-au încercuit, să vă dea toate rahaturile de care aveţi nevoie pe caiete!

Ehei! Câţi şerpi rebegiţi n-am încălzit eu la sânul meu! Câte vulpi hăituite nu le-am adăpostit în magazia mea de biscuiţi! Bagă la cap, neamule: omul e cel mai parşiv şi mai feroce dintre toate animalele pe care le-am întâlnit. Îl ajuţi să iasă din groapa cu fecale în care trândăveşte, îi scoţi spinii ciopor din călcâie, îl tunzi şi îi faci perciunii la modă, îl speli, îl îmbraci cât mai creştineşte, îi dai să-şi umple ghiozdanul pân-aproape să-i pocnească închizătorile, te străduieşti să vorbeşti frumos cu el şi să-l faci să înveţe italiana academică fără cusur, ca să nu-l ia carabinierii la ochi; şi el, hiena, în tot răstimpul ăsta sacru, nu se gândeşte decât cum să i-o tragă mai abitir lu' nevastă-ta ori fie-ta (noroc că m-a ferit viaţa de aşa măreţe daruri!) în toate găurile posibile şi imposibile, ori cât de largă şi cu model să-ţi facă tăietura la gât. (*râsete răutăcioase, nelocalizabile*)

Gata, m-am săturat, intrigranţilor! Puşlamalelor! De toţi! De absolut toţi! Inventar! Şi ce dacă nu-i ora, eu hotărăsc de azi înainte când e ora! La Badalassi se dă de azi înainte ora exactă. Schimbaţi-vă, termitelor, fraierul! Out! Inventar! De azi înainte îmi fac inventarul ori de câte ori am eu chef într-o zi, ori de câte ori mi se pune pe chelie că mă furaţi. De şapte ori, de o sută de ori; de câte ori vor muşchii mei, muşchii atrofiaţi ai lui Badalassi, ai bătrânului Badalassi!... Aţi înţeles? Astea sunt regulile, noile reguli ale prăvălierului Badalassi, ale

cinstitului Badalassi… Nu vă convine, dragilor, cumpăraţi cash ori cu miraculosul card de plastic al Fiarei care deschide toate uşile alea blindate (dacă-l aveţi, dacă-l veţi avea vreodată!) de la mieroşii de alături… şi pot să pun pariu că nici măcar nu aveţi vreo minimă şansă să treceţi de uşile lor rotitoare pentru că ăia sunt mai deştepţi şi mai perfecţionaţi în câinoşenia lor decât mine; cu toate camerele lor super performante şi-au pus un carton mare la intrare pe care au scris măreţ cu plaivazul că au dreptul să-şi selecteze onorata clientelă. „Clientul este stăpânul nostru!", au scris minciuna asta sforăitoare la raionul de cârnaţi albaştri. „Dacă clientul nostru, stăpânul nostru, vrea unul dintre expusele covoarele noastre fiţoase găinăţate şi noi nu-l avem pe stoc, atunci noi ne facem preş şi luntre să i-l aducem, taman de la capătul lumii, în maximum 24 de ore! Dacă nu i-l aducem în maximum 24 de ore, atunci clientul nostru este îndrituit să primească moca mostra expusă, iar noi ne obligăm, ca nişte cretini prinşi cu gâsca în ofsaid, să retragem definitiv produsul din oferta noastră!" au scris la raionul de covoare, „Dacă…", dar ce-mi mai răcesc gura de pomană; voi n-o să aveţi niciodată ocazia să vedeţi ce năzdrăvănii scriu ăia acolo, pentru că nu veţi reuşi să treceţi never cu boarfele şi meclele voastre anacronice de tâmpita aia de uşă de cristal rotitoare… (râsete răutăcioase, *nelocalizabile)*

Nu e clar? S-a terminat cu reducerile! Gata, gata! S-a terminat cu pomana! Pomană este la subsolul bisericii din centru, da, da acolo la măicuţele rubiconde. Da, da, la San Antonio Grande, acolo e pomana adevărată. Numai că, acolo, nu mai alegeţi şi nu mai faceţi fiţele de doi bani aşa cum făceaţi la mine, pentru că acolo se face pomana ca la carte. Aia deşteaptă. Primiţi când vi se dă, ce vii de dă… dacă vi se mai dă. Programare, nenică, totul cu programare, pomană cu programare c-aşa e la biserica asta. Credinţă universală şi disciplină occidentală. Iei pachetul împachetat şi sigilat, dai frumos cu băţu în dreptul tău şi o tai rapid să eliberezi locul pentru alt alt pomanagiu notoriu care dă târcoale; asta dacă nu te pun mai înainte să joci vârtos mătura tocită prin curtea pietruită, să cari sutele de saci cu boarfe duhnitoare ori să speli latrinele alea comune până dai musai de ceva care a fost, odată, alb… Mai ai dreptul să mai apari luna viitoare, în ziua haş, la ora haş,

nu în fiecare zi ca la mine, ca la prostul de Badalassi… Clar, nu?

Scena 2

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: Ce, pentru tine, drăguţă, anunţul general nu e valabil?! Vrei unul special? Vrei unul cu dedicaţie? Crezi că ne jucăm cu anunţurile, ca să ne aflăm doar aşa în treabă? Vezi că mă dai jos! Inventar am zis, drăguţă, inventar! *Chiuso per ferie*! *Şi capisce*?"

Roza: Chibrit!

Badalassi Tesoro Amedeo: N-avem „chibrit", drăguţă, n-avem peşte, avem brichete violete pentru fete!

— *Plecat în concediu*! *Ai priceput*? (*ital.*)

Roza: Chibrit, nu brichet! Chibrit!

Badalassi Tesoro Amedeo: Fată! E închis, ai înţeles? Inventar!

Roza: Nu brichet! Chibrit aprinde foc! Sfâr, sfâr!

Badalassi Tesoro Amedeo: Aşa n-o mai scoatem în veci şi de-a pururi la capăt! Dacă nu poţi să pronunţi „chibrituri", dacă nu poţi să pronunţi „brichetă", cred că toate celelalte cuvinte pe care încerc să ţi le spun sar pe urechile tale ca nişte bile de oţel pe o tobă de gips… Du-te iute la raftul din spate, să nu te vadă ceilalţi că fac pentru tine o excepţie, o micuţă şi ultimă excepţie… Da, da, ăla, ultimul… şi ia-ţi de acolo o brichetă de 30 de eurocenţi. că văd că atâţia bani ai în mânuţă… Una singură, ai înţeles?!

Roza: Doi brichet?!

Badalassi Tesoro Amedeo: Nu „doi brichet" ci una singură. „Un brichet". Da, da, o brichetă asiatică cu pokemoni bulbucaţi… Ce te tot moşmondeşti? Nu acolo! ăla e raftul cu lapte praf, brichetele sunt mai încolo, toanto…

Roza: Scuze!

Badalassi Tesoro Amedeo: Achitat! Nu cumva să le spui jefuitorilor ălora că ţi-am permis ca să intri aici, că ai cumpărat de la mine „brichet"… Ascunde bine!

Roza: Scuze!

Badalassi Tesoro Amedeo: Stai să-ţi dau şi restul… Unde te grăbeşti?!

Roza: Scuze!

Badalassi Tesoro Amedeo: Şi încă un sfat. De data asta fără bani. Ştii câte grade a anunţat pentru astăzi mincinoasa de la Meteo-Roma, fată?

Roza: Scuze!

Badalassi Tesoro Amedeo: 42! Ai înţeles?! 42!!! La umbră! Şi tu umbli înfofolită ca nebuna, de parcă am fi în postul Crăciunului… Ce e cu hainele astea exagerat de groase de pe tine? Nu vezi că eşti ca o roşie şi transpirată toată? (cu o *undă de compasiune)* *N*-ai cu ce să te îmbraci? Aşa-i? Asta trebuie să fie.

Roza: La tine cald! La tine ventilator! Bun! La mine unde doarme frig! Bâr-bâr! La mine unde doarme, curent. Bum-bum! La mine unde doarme, godin rece. Bimbam! De asta trebuie brichet, mult brichet!(*iese grăbită*)

Badalassi Tesoro Amedeo (*privind lung în urma ei*): Ciudat! Puteam să jur că adineauri erau patru cutii de lapte praf pe marginea asta şi acum nu sunt decât două… Îmbătrâneşti, Badalassi. Cătinel, cătinel, moşulică… Ce-ai avut şi ce-ai pierdut?! Ia-o uşurel… Ai luat-o razna… Hopa! Vezi numai hoţi peste tot, numai escroci metamorfozabili… Hopa! Străina, fata asta înfofolită, avea un chip trist, ca de înger căzut… şi dacă pretinzi că te pricepi cât de cât la tot soiul de oameni, trebuie să cauţi musai în altă parte… poate în catastifele tale îngălbenite, poate în Biblia ta şubrezită de vremuri o să-ţi găseşti toate răspunsurile…

Scena 3

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo (*citeşte rar*): *În Babilon locuia un om care se numea Ioachim. El şi-a luat femeie, al cărei nume era Susana, fiica lui Hilchia, foarte frumoasă şi cu frică de Dumnezeu – căci părinţii ei, drepţi fiind, îşi învăţaseră fiica după legea lui Moise. Ioachim era foarte bogat şi avea o frumoasă grădină chiar alături de casă. La el se adunau Iudeii, căci el se bucura de cinstire mai mult decât toţi ceilalţi. În anul acela au fost rânduiţi să fie judecători doi bătrâni din popor, de vreme ce Domnul zisese că a ieşit fărădelegea din Babilon, din bătrânii judecători care păreau că ocârmuiesc poporul. Aceştia rămâneau la casa*

lui Ioachim, iar la ei veneau toţi cei care aveau vreo pricină de judecat. Când poporul pleca, la amiază, atunci ieşea şi Susana să se plimbe în grădina soţului ei. Iar cei doi bătrâni o vedeau în fiecare zi ieşind şi plimbându-se; aşa li s-a aprins pofta după ea. Gândul li s-a *răzvrătit, iar ochii li s-au întors în aşa fel, încât să nu vadă cerul, şi nici să-şi amintească de judecăţile cele drepte. Cu toate că amândoi erau răniţi de pofta pentru ea, nu şi-au spus unul altuia zbuciumul, fiindu-le ruşine să-şi mărturisească pofta, că adică voiau să se împreuneze cu ea. Şi zi după zi pândeau, cu sârguinţă, s-o vadă.*

Scena 4

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: Hopa! Tot tu, arătanie?! Acu, ce dracu' mai pofteşti? Lasă-mă să ghicesc… Nu cumva te pomeneşti că tot „chibrit", ca săptămâna trecută?

Roza: Chibrit nu, brichet da. Chibrit rău, brichet bun. Brichet bun ţine mult. Chibrit rău ţine puţin. Chibrit rău nu place apă… Doi brichet!

Badalassi Tesoro Amedeo: Măi să fie! (*mucalit*) Se vede că toate femeile – cărora nu li se face din când în când câte o revizie mai serioasă la instalaţie – au o problemă gravă cu centrala termică… Nu te coci, fată, cu paltonul ăla gros de pe tine? Nu te coci, fată, cu cizmele de cowboy, cu puloverele alea împletite pe gât, cu mănuşile groase de mohair? Îţi spune ceva luna august? Îţi spune ceva cuvântul vipie? Spune-mi, cuvântul gustar, cuvântul săcelar îţi spune ceva, dacă nu cumva sunt indiscret?

Roza: Doi brichet! Bum-bum!

Badalassi Tesoro Amedeo: Da, da, observ că ne înţelegem foarte minunat, chiar admirabil, adică deloc… Spală-te cu temei la maimuţă şi ia şi tu o fustiţă de-o palmă pe tine, una roşie care să-i facă pe bărbaţii tineri, cu cheag şi dornici de însurătoare de pe aici, să alerge în spatele tău cu limba scoasă şi cu prohabul desfăcut… Ia şi tu o bluziţă străvezie prin care să ţi se vadă lămâile; de să-şi strepezească toţi dinţii ivorienii ăia musculoşi care frământă toată ziulica asfaltul de la noul, de la măreţul sens giratoriu.

Roza: Doi brichet!

Badalassi Tesoro Amedeo: Lasă-mă, fată! Du-te iute la raftul din spate, să nu te vadă ceilalţi că fac pentru tine o excepţie, o micuţă şi ultimă excepţie… Da, da, încă îi mai ţin la respect pe hoţomanii ăia până cădem la pace… Da, da, n-am apucat să mai schimb becul, da, da, acolo, te descurci tu, ultimul raft, du-te repejor la raftul din fund şi ia-ţi de acolo o brichetă de 30 de eurocenţi, că văd că atâţia bani ai în mână… Una singură, una asiatică, una cu Rambo III, ai înţeles?!

Roza: Doi brichet asiatică. Una Rambo, două pokemon.

Badalassi Tesoro Amedeo: Ne, ne ne ne ne! Nu ţine vrăjeala! Văd că nu prea ne-nţelegem, drăguţă. Badalassi Tesoro Amedeo nu mai dă pe caiet; că nu e el Cooperativa de Credit. Badalassi Tesoro Amedeo nu mai dă pe datorie; că nu e el Banca Naţională Italiană… Vrei două brichete, plăteşti fix 60 de eurocenţi. (îi *arată de şase ori palmele sale cu degetele larg desfăcute) o* brichetă face 30 de eurocenţi în cap. Ieftin. Două brichete fac fix 60 de eurocenţi… Ai priceput?

Roza: O, Roza!

Badalassi Tesoro Amedeo: Ce „roza”?! A, trandafiri? Unde vezi tu trandafiri?! Aici nu e florărie. Băcănie nu florărie. Băcănie! Biscuiţi, conserve, detergenţi, zahăr, cafea, ulei de măsline; mărfuri de primă necesitate, nu lux. Aici nu ţin lux, aici nu ţin trandafiri. De altfel, nici nu aş avea cum, nici nu aş îndrăzni. Pretenţioase flori şi scumpe de te ard. Am un verişor tâmpit, Amos, la Tel Aviv, care se ocupa, care încă se ocupă cu trandafirii olandezi de ghiveci şi de la el ştiu cât sunt de perisabili, cum se trec peste noapte, de parcă ar fi făcuţi din spumă de mare… Are tot atât păr pe cap şi bani la teşcherea cât am eu pe palmă de la afacerea asta a lui. Sărmanul Amos, atât l-a dus mintea aia a lui atât face cu mânuţele lui dibace; şi să ştii că, în copilărie, era unul dintre cei mai fâşneţi dintre verii mei… Loterie curată să te ocupi de trandafirii olandezi pe canicula asta, pe timpurile astea, în care până şi coroanele celor duşi se fabrică din carton reciclat, de poţi să juri că sunt mai adevărate decât cele adevărate… Nici nu ştii cum să te mai învârţi şi să faci ca să nu rămâi cu drăguţii de trandafiri olandezi pe cap… Amos, Amos!

Roza (*întinde*, *sfioa A*, *smâna spre bătrân*): Roza!

Badalassi Tesoro Amedeo: A, Roza?! Ce drăguţ!… Ptiu! Ce

dobitoc pot să fiu! Trebuia să mă fi prins de la început! Frumos nume creştinesc… Roza! Rozalia, Rozalia! Roza Rozalina! Rozina-Rosina! Rosaura! Rosalinda!

Roza: Dat doi brichet?

Badalassi Tesoro Amedeo: Şmecheră, şmecheră, Rozalia… „Doi brichet". Ha, ha, ha! „Doi brichet!" Ce simpatic. Na, că m-am prostit şi eu. Am reuşit şi performanţa asta. Da, da, parcă prevăd că ăsta e doar începutul, mirificul început… Şi doar mi-a zis bătrânu', vechiul proprietar, că dacă vreau să reuşesc în afaceri să nu le amestec niciodată cu sentimentele; să las poezelele pentru ăia mai slabi de înger, pentru ăia cu pingelele rupte… Două brichete, da… Una o plăteşte friguroasa, lapona de Rozalia şi cealaltă e din partea casei, din partea bătrânului, din partea singuraticului şi ciufutului Badalassi. Ce-mi mai place, mamă, să fac afaceri cu femeile… Ce-mi mai place, mamă, să-mi tai singur craca de sub picior… Ce-mi mai place, mamă, să cred că, eu şi aiuritul de Amos, suntem rude de sânge.

Roza: Roza nu Amos!

Badalassi Tesoro Amedeo: Corect? Foarte corect! Dacă mai vrei ceva, dacă mai pofteşti… Să ştii că am şi un tutun englezesc, prima calitate. Am şi o droaie de parfumuri de toate soiurile… Am şi un set de răţuşte de plastic la reducere… Fâs-fâs, ai înţeles? Puf-puf! Mac-mac!… Da, cred că stric orzul pe gâşte.

Roza: Doi brichet suficient. Nu trebuie fâs-fâs. Nu place mac-mac. Doi brichet ajunge. Acolo unde doarme eu, umezeală super… Bâr-bâr! Bum-bum! Bimbam!

Badalassi Tesoro Amedeo (*privind lung în urma ei*): Bâr-bâr? Bum-bum? Bimbam? Ciudat! Puteam să jur că adineauri erau şase cutii de lapte praf Mamy pe marginea asta şi acum nu sunt decât maximum patru… Îmbătrâneşti, Badalassi… Hopla! Ai luat-o razna… Şi ce dacă ai terminat Universita degli Studi di Siena… Câţi nu o termină în fiecare an şi nu se mai bat cu pumnul în piept şi pe buci… Nu se poate să te gândeşti la ceea ce se pare că te gândeşti… Porc bătrân. Bâr-bâr! Bum-bum! Bimbam! Roza avea chip ca de înger friguros… şi dacă pretinzi că te pricepi cât de cât la tot soiul de oameni, trebuie să cauţi musai în altă parte… poate în catastifele tale ponosite, poate în firea ta

bănuitoare…

Scena 5

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo (*citește foarte rar*): *Și zi după zi pândeau, cu sârguință, s-o vadă. Și au zis unul către altul*: „*Să mergem acasă, că e vremea prânzului*”. *Și au ieșit și s-au despărțit unul de altul, dar fiecare s-a întors din drum, și iată că amândoi s-au pomenit în același loc*… Atunci *s-au întrebat unul pe celălalt care e pricina, și astfel și-au dat pe față pofta. Apoi, amândoi în înțelegere, au pus la cale o vreme când ar putea s-o afle singură. Și a fost că-n timp ce ei pândeau o zi prielnică, ea a intrat, ca de obicei, însoțită de două fete; și a dorit să se scalde în grădină, că era foarte cald. Și nimeni nu mai era acolo, în afară de cei doi bătrâni, care se ascunseseră și o pândeau. Iar ea le-a zis fetelor: „Aduceți-mi ulei și săpun și închideți porțile grădinii, că vreau să mă îmbăiez”. Iar ele au făcut așa cum li se spusese: au închis porțile grădinii și, ieșind pe o ușă lăturalnică, spre a aduce ceea ce li se poruncise, nu i-au văzut pe cei doi bătrâni care ședeau ascunși. Și dacă fetele au ieșit, cei doi bătrâni s-au ridicat și au alergat asupra ei și au zis*: „*Iată, porțile grădinii sunt închise, nimeni nu ne poate vedea, iar noi suntem aprinși de dragoste pentru tine; așadar, binevoiește și culcă-te cu noi*; *iar dacă nu, vom aduce mărturie împotriva ta, cum că aici, cu tine, era un tânăr și că de aceea le-ai trimis pe fete să plece de lângă tine*”. *Atunci Susana a suspinat și a zis*: „*Strâmtorată sunt din toate părțile; că de voi face acest lucru, asta înseamnă moarte; iar dacă nu-l voi face, nu voi putea să scap din mâinile voastre; dar mai bine-mi este să nu fac și să cad în mâinile voastre decât să păcătuiesc în fața Domnului*”. *Și a strigat Susana cu glas mare; dar și cei doi bătrâni au strigat împotriva ei; iar unul din ei a alergat și a deschis porțile grădinii. Când cei din casă au auzit strigătul din grădină, au alergat înăuntru pe ușa lăturalnică, să vadă ce i s-a întâmplat.*

Scena 6

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: „*Iată, porțile grădinii sunt închise, nimeni nu ne poate vedea, iar noi suntem aprinși de dragoste pentru tine; așadar, binevoiește și culcă-te cu noi*…” (De *partea cealaltă, Roza*

bate discret în geam*) A,* tot tu?! Ce ţi s-a-ntâmplat?

Roza: Bine.

Badalassi Tesoro Amedeo: Bine ce, Roza?!

Roza: Bine ce.

Badalassi Tesoro Amedeo (*morocănos*): Inventar. Pleacă. Nu mai am chibrituri, nu mai am brichete… nu mai am nici lapte praf Mamy… Înţelegi, nu?…" Iar dacă nu, *vom aduce* mărturie împotriva ta, *cum că* aici, *cu tine, era un tânăr şi că de aceea le-ai trimis pe fete să* plece *de lângă tine". (De partea cealaltă, Roza bate* discret *în geam) Pleacă, ar*ătanie, n-auzi? Ştii cât e ceasul? Mă tulburi! Pleacă!

Roza: Bine ce.

Badalassi Tesoro Amedeo: Eşti surdă? Înţelegi, nu? Nu mă fă să spun mai multe decât vreau să spun! Pleacă! Nu vezi că mă rog? Nu vezi că meditez? Vino mâine sau niciodată…

Atunci Susana a suspinat şi a zis: „*Strâmtorată sunt din toate părţile*; *că de voi face acest lucru*, *asta înseamnă moarte*; *iar dacă nu-l voi face*, *nu voi putea să scap din mâinile voastre*; *dar mai bine-mi este să nu fac şi să cad în mâinile voastre decât să păcătuiesc în faţa Domnului*.

Roza: Mâine târziu, acum trebuie. Vreau cumpărat. Trebuie cumpărat

Badalassi Tesoro Amedeo (*deschizând furios*): Am avut încredere în tine, să ştii!

Roza: De ce furios?

Badalassi Tesoro Amedeo: Sunt furios pentru că m-ai făcut să-mi pierd încrederea în tine.

Roza: Eu nu curios. Arde stomac. Trebuie face ceva.

Badalassi Tesoro Amedeo: Banii jos, ochii la uşă, cotoroanţă! Spune odată ce vrei sau chem carabinierii! (*o împiedică să intre în prăvălie*) S-a terminat, drăguţă, cu autoservirea… (*ironic) Câ*te brichete vrei?

Roza: Nu vreau brichet, vreau balon!

Badalassi Tesoro Amedeo: Ceea?! Nu ţin jucării. Alături, la Peppino. Deschide la zece.

Roza: Nu vreau brichet, vreau prezervativ! Arde stomac. Balon!

Badalassi Tesoro Amedeo: … (tăcere *indescriptibilă*)

Roza: Condom!

Badalassi Tesoro Amedeo: Taci!

Roza: Profilactico! Prezerwatywa! Kondomo! Ovszer! Bao ca o su!

Badalassi Tesoro Amedeo: Bao ca o su?! Taaaci! Înţelegi ce-mi ceri? Neruşinată!

Roza: Kondomo! Hâţa-hâţa!

Badalassi Tesoro Amedeo: Taci! Taci! Taci! (*mecanic*) *Atunci Susana a suspinat şi a zis*: „*Strâmtorată sunt din toate părţile*; *că de voi face acest lucru*, *asta înseamnă moarte*; *iar dacă nu-l voi face*, *nu voi putea să scap din mâinile voastre*, *dar mai bine-mi este să nu fac şi să cad în mâinile voastre decât să păcătuiesc în faţa Domnului*.

Roza: Balon, balon, balon!

Badalassi Tesoro Amedeo: Desfrânată!!! (*mecanic*) … Şi a *strigat Susana cu glas mare; dar şi cei doi bătrâni au strigat împotriva ei; iar unul din ei a alergat şi a deschis porţile grădinii. Când cei din casă au auzit strigătul din grădină, au alergat înăuntru pe uşa lăturalnică, să vadă ce i s-a întâmplat. Iar după ce bătrânii au spus ce aveau de spus, tare s-au ruşinat slugile, căci niciodată nu se vorbise aşa ceva despre Susana.*

Roza: 100 condomo roşu, XXL!

Badalassi Tesoro Amedeo: Dispari!

Scena 7

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo: *Şi a fost că a doua zi*, *când poporul era adunat la Ioachim*, *bărbatul ei*, *au venit şi cei doi bătrâni*, *plini de gânduri nelegiuite împotriva Susanei*, *anume s-o dea morţii*. *Şi au zis în faţa poporului*: „*Trimiteţi după Susana*, *fiica lui Hilchia*, *femeia lui Ioachim*!" *Şi au trimis*. *Iar ea a venit*, *împreună cu tatăl şi cu mama ei*, *cu copiii şi cu toate rudele*. *Susana era o femeie de mare gingăşie*, *şi tare mândră la vedere*. *Iar acei bătrâni neruşinaţi i-au poruncit să se descopere – că era acoperită ca să se sature de frumuseţea ei*; *iar cei ce erau lângă ea*, *precum şi toţi cei ce o ştiau*, *plângeau*. *Atunci cei doi bătrâni s-au ridicat în mijlocul poporului şi şi-au pus mâinile pe capul ei*.

Iar ea, plângând, şi-a ridicat ochii spre cer, căci inima ei nădăjduia în Domnul. Şi au zis bătrânii: „*În timp ce noi, doar noi doi, umblam prin grădină, ea a intrat cu două slujnice şi a închis poarta grădinii, după care slujnicelor le-a dat drumul. Atunci a venit la ea un tânăr, care fusese ascuns, şi s-a culcat cu ea. Noi, fiind în colţul grădinii şi văzând nelegiuirea, am dat fuga la ei. Şi dacă i-am văzut împreunându-se, pe bărbat nu l-am putut ţine, că era mai tare decât noi şi a deschis poarta şi a fugit. Pe ea însă am prins-o şi am întrebat-o cine era tânărul, dar ea n-a vrut să ne spună. Pe acestea le mărturisim*". *Adunarea le-a dat lor crezare, ca unora ce erau bătrâni şi judecători ai poporului*; *şi au osândit-o la moarte.*

Atunci Susana a strigat cu glas mare şi a zis: „*Dumnezeule-Cel-Veşnic, Tu, Cel ce le ştii pe cele ascunse, Tu, Care cunoşti toate lucrurile mai înainte ca ele să fi fost făcute, Tu ştii că au născocit mărturie mincinoasă împotriva mea*; *şi, iată, eu urmează să mor fără să fi făcut nimic din ceea ce oamenii aceştia au scornit împotriva mea…*". Iar *Domnul i-a auzit glasul.*

Scena 8

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Roza: Deschide!

Badalassi Tesoro Amedeo: Nu vorbesc cu putreziciunile! Nu vorbesc cu morţii! Nu vorbesc cu stafiile! Înţelegi, nu?… Înţelegi?

Roza: Roza viu, Roza nu mort. Roza face hâţa-hâţa la sens giratoriu nou. Morocanii dat la Roza 30 euro ca să nu arde stomacul. Roza nu place morocanii, Roza închide ochii şi strânge pumnele. Roza copil mic plânge, arde stomac. Canalizare băiată mică. Roza plăteşte lapte Mamy furat cinstit. Tot, tot. *Plânge cu lacrimi reale*) Furat cinstit, Roza. Badalassi bun. Badalassi inimă bună. Înţelege toate Badalasi. Iartă la mine Badalassi. (*îi sărută cu patimă mâinile crenguroase*)

Badalassi Tesoro Amedeo (*scârbit*): Nu te-ai săturat de tâmpeniile tale?! Cu ce mai vrei să mă jecmăneşti?

Roza: Roza cinstit. Roza venit plătit lapte Mamy. Roza dat bani mulţi.

Badalassi Tesoro Amedeo: Cine ştie pe unde i-ai mai băgat… Nu am nevoie de banii tăi murdari, nu am nevoie de banii tăi care miros de

la o poştă a desfrânare.

Roza: Roza muncit cinstit hâţa-hâţa cu morocanii. Lună sfârşit. Roza venit plătit cinstit datoria.

Badalassi Tesoro Amedeo: Care datorie?! Taci! În prăvălia asta, eu hotărăsc cine mi-e dator şi cine nu! (*îi aruncă banii în faţă*) Nu înţelegi nimic, nimic, de parcă ai fi o mişcătoare păpuşă din cârpe, o păpuşă tâmpă, cu ochii din nasturi ieftini, de care trag toţi! Toţi! Toţi! Crezi că eu nu sunt om ca şi tine? Crezi că eu nu văd, crezi că eu nu sufăr ca şi tine, crezi că eu nu înţeleg ce se-ntâmplă? Crezi că eu am, în loc de inimă, un portofel?

Roza: Badalassi om bun. Badalassi înţelege tot. Badalassi iartă tot. Badalassi inimă bună. Roza nu păpuşă din cârpe, Roza om viu! Trandafir! Roza… fecioară!

Badalassi Tesoro Amedeo (*cu o undă de înduioşare*): Moară stricată… Ah, cum mai puţi, „fecioară", ah, cum mai puţi, trandafire!

Roza: Moară stricată. Ce frumos! Ah, cum mai puţi, trandafire!(*cântă sfâşietor într-o limbă neînţeleasă de bătrân*)

Badalassi Tesoro Amedeo (*formal*): Sst! Sst! Dacă te aud caţele de peste drum, cine ştie ce-şi mai închipuie; că poate Badalassi a înnebunit de la atât numărat… Fals, fals! Foarte fals! Adevărat de fals! Teribil de fals!

Roza (*oprindu-se brusc din cântat*): Cum?! Ce spus?! Banii la Roza nu este buni?! (*cercetează speriată banii pe toate părţile*) Banii la Roza fals?! Banii la Roza nu este curaţi?!

Badalassi Tesoro Amedeo: Pentru tine, păpuşă, poate da. Pentru mine, nu. Desigur că nu. (*deschide casa*) Ia-i, nesătulă, şi pe ăştia! Pe toţi!

Roza: Nu! Nu trebuit! Roza cinstit!

Badalassi Tesoro Amedeo: Lasă talentele, am văzut cum îţi sticlesc felinarele! Nu te prosti, nu sunt pentru tine. Sunt pentru plodul tău speriat… (ia o *sacoşă imensă pe care o umple cu cutiile de lapte praf pe care scrie Mamy) Nu*-ţi închipui că sunt mână prea largă. Nu, nu. Şi aşa cam expirau… în septembrie, anul viitor. Ia-o!… A, uitasem! Ia şi cutia asta… cu… prezervative… cu Bao ca o su… şi aşa nu le cumpără nimeni… Tot voiam s-o arunc… Toţi amărâţii de aici vor să facă amor

sănătos, tradiţional, viguros… XXL ai zis, da? Preferi cu vreun fel de aromă?

Roza: … (o tăcere şi mai indescriptibilă)

Badalassi Tesoro Amedeo: Iartă-mă, Bim-bam-bum, n-am vrut să fiu cinic… (se aude plânsul înfundat al Rozei) Mai ai nevoie de ceva? (plusează) Alcool, să ştii că nu ţin. Sunt prea mari taxele astea pe vicii… Nu rentează.

Roza: Nene Badalassi… Roza nu păpuşă; Roza vacă proastă pe care mulge toţi, Roza vacă proastă de care trage toţi… Muuu! Muuu!

Badalassi Tesoro Amedeo: Mai ai oleacă şi ajungi să-mi spui şi moşule… (îi deschide uşa) Pleacă odată, până nu mă răzgândesc! E târziu, cel puţin pentru mine! (suficient de încet încât să nu fie auzit de tânăra femeie) Sigur te aşteaptă vreunul din handralăii tăi negricioşi de la sensul giratoriu, de la măreţul sens giratoriu; ş-apoi, ştii, n-aş vrea să mă-nţep defel în spinii tăi sălbatici… sunt bătrân şi, la bătrâni, rănile se vindecă din ce în ce mai greu, uneori chiar deloc, uneori nici chiar după moarte… Şi, ştii ceva? Pentru Badalassi Tesoro Amedeo, Roza nu e niciodată „muuu", Roza e chiar… Roza! Ai înţeles?

Roza (fericită): Da! Da! Da! Ai înţeles!

Badalassi Tesoro Amedeo: Gata! (tare, ca să fie auzit de vecini) Uşcheala, muiere! Şi să nu te mai prind pe aici, că-ţi rup picioarele!

Scena 9

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Roza: Nu alungat, Roza! Nu alungat „muuu-muuu"! Ce citit?!

Badalassi Tesoro Amedeo: O carte fără poze colorate, o carte fără niciun fel de poze… Nu cred că te interesează foarte cărţile lipsite de poze…

Roza: Fără poze? Păcat. Păcat mare. (silabiseşte) Vechiul… Tes-tament… Badalassi făcut testament?!

Badalassi Tesoro Amedeo: Cum spui tu… Dar acum s-a întunecat şi nu prea mă mai ajută ochii ăştia leneşi… Am să continui lectura, poate, mâine. Gata! (tare, ca să fie auzit de vecini) Uşcheala, muiere! Pleacă sau chem carabinierii!

Roza: Dacă mâine nu mai e mâine?

Badalassi Tesoro Amedeo: Dacă mâine nu mai e mâine? Ce

prostie! Ce vrea să zică bazaconia asta, Roza?! Cum să nu mai fie mâine, mâine?!

Roza: Trebuie citit azi. Totul. Citit azi, găsit răspunsuri azi. Badalassi om bun. Badalassi găsit răspunsuri bune. Ajutat Roza. Citit Roza. Ce citit?

Badalassi Tesoro Amedeo: Istoria Susanei…

Roza (*citeşte nesigur de la semnul lăsat*): *Iar Domnul i-a auzit glasul. Şi n timp ce o duceau la moarte, Dumnezeu a trezit duhul cel sfânt al unui tânăr cu numele de Daniel*; *iar acesta a strigat cu glas mare*: „*Curat sunt eu de sângele acesta*!” *Atunci întregul popor* s-a *întors cu faţa către el şi a zis*: „*Ce înseamnă cuvintele acestea pe care le-ai spus*?” *Iar el, stând în mijlocul lor, a zis*: „*Oare atât de nebuni sunteţi voi, fii ai lui Israel, să osândiţi pe această fiică a lui Israel fără nicio cercetare şi fără să fi cunoscut adevărul*? Obosiiit… Roza obo… silit… Păpuşă din cârpe umede obosiiit… Muuu-muuu, lanţ greu obosit… (aţipeşte pe scaun, s*forăie viri*l)

Badalassi Tesoro Amedeo (*îi ia cartea căzută din mână şi continuă din memorie*): *Întoarceţi-vă la judecată, căci mărturie mincinoasă au adus împotriva ei*!” *Şi tot poporul s-a întors degrabă, iar bătrânii i-au zis*: „*Vino, şezi între noi şi spune-ne*; *că ţie ţi-a dat Dumnezeu vrednicia unui bătrân*”. *Atunci Daniel le-a grăit*: „*Pe aceştia doi despărţiţi-i unul de celălalt, iar eu îi voi cerceta*”. *Şi după ce i-au despărţit, el a chemat pe unul din ei şi l-a întrebat*: „*Tu, cel învechit în rele, acum te-au ajuns păcatele pe care le făceai înainte*; *că făceai judecăţi strâmbe, învinuind pe cei nevinovaţi şi eliberând pe cei vinovaţi, împotriva a ceea ce a zis Domnul*: «*Pe cel nevinovat şi pe cel drept să nu-l ucizi*».

Scena 10

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: Dormi, laponă a verilor toride! Dormi, regină a pajiştilor verzi! Dormi, trandafire de sens giratoriu! Fecioară a desfrânatelor cuminţi, dormi! Dormi! Dormi, prinţesa a miasmelor şi împuţiciunilor! Dormi, orhidee a canalelor, orhidee a canalizărilor! Badalassi veghează! Badalassi îţi numără pistruiele şi îţi spală cu lacrimile lui uscate picioarele înnegrite de noroaie! Badalassi

te acoperă cu lacrimile lui invizibile, pentru că Badalassi e om slab ca şi tine; deşi tu nu eşti om pe de-a-ntregul, eşti numai pe jumătate om pentru că eşti femeie, femeie!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Şi ce-aş fi putut să fiu dacă nu aş fi fost femeie?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): O pompă de fontă dintr-o curte pietruită, un fagure de miere strălucitoare dintr-o scorbură adâncă, un peşte mic din stomacul unei balene imense…

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Un peşte mic din stomacul unei balene imense?!… Ce frumos! Ce minunat! Şi tu, tu ce-ai fi fost dacă nu ai fi fost bărbat? Spune-mi, înţeleptule, tu ce-ai fi fost? Ce ţi-ar fi plăcut să fii fost?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Hm! Bună întrebare! M-ai prins cu garda jos, cu izmenele pe vine!… Ce să fiu? Nimic mai mult, nimic mai puţin decât o curte pietruită în care se găseşte o pompă de apă…

Roza (*foarte clar*, *în transă*): De fontă?!

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Bineînţeles că de fontă, proasto! În toate visele mele, toate pompele de apă sunt numai de fontă!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Ce minunat! Ce frumos! Şi spune-mi, ce-ai mai fi fost, dacă n-ai mai fi fost nici femeie, nici bărbat?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Om… cred! Da, om!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Ce minunat că sunt proastă! Ce bine că sunt proastă! Ce frumos că sunt proastă!… Nu-i aşa că merit un premiu pentru asta? Nu-i aşa că merit o cupă?… Mincinosule ordinar! Cutră!

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Pe cine îndrăzneşti, pui de lele, să faci tu mincinos?! Pe cine îndrăzneşti să faci tu ordinar?! Pe cine îndrăzneşti să faci tu cutră?!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Pe cel care spune minciuni ordinare! Pe cel care-şi pune căluş de stăpânire dorinţelor sale fireşti! (*stăruitoare*) Ce minunat! Ce frumos! Şi, spune-mi, ce-ai mai fi fost, dacă n-ai mai fi fost nici femeie, nici bărbat?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Aş fi fost… aş fi fost… aş

fi fost o scorbură adâncă în care se găseşte un fagure de miere sălbatică…

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Strălucitoare?!

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Bineînţeles! Bineînţeles! În toate visele mele, toată mierea e extrem de strălucitoare, ca în reclamele de pe Discovery; orbitoare chiar, şi sută la sută naturală!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Ce minunat! Ce frumos! Ce-i aia Discovery?!… Şi spune-mi, ce-ai mai fi, ce-ai mai fi fost, dacă n-ai fi fost?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): O balenă imensă din Oceanul Indian, cu un peşte mic-mic înotând foarte vesel înăuntrul ei!

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Nu prea înţeleg simbolistica? N-ai spus chiar tu că sunt cam proastă?

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Eu?! Poate celălalt „Eu”! Cum să nu înţelegi atâta lucru?! Floare la ureche! N-ai sesizat?! Peştele ăla mic-mic nu e prizonierul ci sufletul pereche al balenei… Acum pricepi?

Roza (*foarte clar*, *în transă*): Nu ştiu dacă chiar pot să pricep? „Discovery”, „suflet-pereche”, sunt cuvinte prea grele pentru mine, mult prea grele… Nu ştiu dacă vreau cu adevărat să pricep! Nu ştiu dacă trebuie musai să pricep!

Badalassi Tesoro Amedeo (*nesesizând*): Susana, nu trebuie să te judeci singură! Sunt destui care îşi freacă palmele, sunt destui care de-abia aşteaptă s-o facă… Îţi spun eu că trebuie musai să pricepi! Trădătoare!

Roza (*trezindu-se brusc*): Ah! Ce caută Roza asta aici? Ce caută Badalassi aici? De ce învelit pătură Roza?! De ce pus pernă, Roza?! Ruşine! Copil, plânge copil! Arde stomac! Muuu! Muuu! Roza trebuie bani lapte Mamy. Roza trebuie face hâţa-hâţa cu morocanii. Roza trebuie face mult hâţa-hâţa cu morocanii. Roza hoţ cinstit. Roza plăteşte cinstit, nene Badalassi. Plăteşte! Plăteşte tot! (*dispare în noapte*, *însoţită de râsetele lugubre ale uliţei*)

Scena 11

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo (*în pragul prăvăliei sale de la periferia Romei*, *cu spatele la public*): Ce-aţi mai găsit acum de comentat,

nemernicilor? Ce-aţi mai găsit acum de râs, fiarelor? Mă vedeţi în curul gol? Spuneţi, îl vedeţi pe stimabilul Badalassi Tesoro Amedeo în curu' gol? Spuneţi-mi! L-aţi văzut vreodată pe stimabilul Badalassi Tesoro Amedeo în curu' gol? Tăceţi acum, da?! Da! Da! V-aţi ascuns în spatele perdelelor de o sută de ani, după colţuri, după obloanele voastre groase, da? După jegul din spatele unghiilor, da? Vă credeţi mai buni decât nebuna, decât curva de Roza, da? Ce, voi credeţi că nu ştiu cum mă pândiţi tot timpul pentru că altceva mai bun nu aveţi de făcut? Voi credeţi că nu ştiu cum ascultaţi lângă pereţi cu borcanele întoarse, cu pâlniile ruginite? Voi credeţi că nu ştiu ce şuşotiţi ori de câte ori intră cineva străin în prăvălia mea? Voi credeţi că nu ştiu ce şuşotiţi ori de câte ori iese cineva străin din prăvălia mea? Voi credeţi că nu ştiu ce şuşotiţi ori de câte ori cineva străin zăboveşte, mai mult de un sfert de ceas, în prăvălia mea? Ruşine! Ha, ha, ha, ha! Ehei! Câţi şerpi rebegiţi n-am încălzit eu la sânul meu! Câte vulpi hăituite nu le-am adăpostit în magazia mea! Râdeţi! Acum nu mai râdeţi?! Mi-a ajuns! Îmi ajunge! Să vedem cine râde la urmă! Dacă nu vă potoliţi, vă jur, pe sufletul meu, că am să plec de tot din cartierul ăsta împuţit şi am să mă mut lângă vărul meu Amos… Da, gard în gard, să vând îngheţată verde la Tel Aviv. Tone. (rumo*are)* *Ac*olo se fac adevăratele afaceri, nu aici, în păduchelniţa asta de lângă groapa de gunoi! (rumo*are)* *Ac*olo se pune banul pe ban! (rumo*are)* *In*ventarul meu l-am terminat! Plus şi cu minus fac zero! Zero, aţi auzit? A venit rândul să începeţi să vi-l faceţi şi voi pe al vostru! Cătinel, cătinel! Să vedeţi şi voi cum ieşiţi la socoteală… Să vedeţi şi voi cum este treaba cu comerţul liber, cu adevăratul comerţ liber…

Da, da, chiar dacă mă repet, omul e cel mai parşiv şi mai feroce dintre toate animalele pe care le-am întâlnit. Un şacal în toată regula. Îl ajuţi să iasă din groapa cu fecale în care trândăveşte, îi scoţi spinii ciopor din călcâie, îl tunzi şi îi faci perciunii la modă, îl speli, îl îmbraci cât mai creştineşte, îi dai să-şi umple ghiozdanul pân-aproape să-i pocnească închizătorile, te străduieşti să vorbeşti frumos cu el şi să-l faci să înveţe italiana academică fără cusur, ca să nu-l ia carabinierii la ochi; şi el, hiena, în tot răstimpul ăsta sacru, nu se gândeşte decât cum să i-o tragă mai abitir lu' nevastă-ta ori fie-ta (noroc că m-a ferit viaţa

de aşa „daruri”!) în toate găurile posibile şi imposibile, ori cât de largă şi cu model să-ţi facă tăietura la gât.

Ce-aţi amuţit?! Arrivederci, addio per sempre, Roma! Plec, fraţilor! Plec! Nu glumesc. Pa, pa! Pa, pa! Bucuraţi-vă! Am băgăjelul pregătit! Chiar în seara asta am să-mi pregătesc o cină romantică cu caietele voastre! O să fie un foc straşnic, o bucurie generală! Ce?! Nu mai râdeţi? Nu vă mai hliziţi, nu vă mai daţi coate unii altora?! Hai, că dau de băut şi de fumat la toată lumea! Chemaţi-vă şi prietenii, dacă-i aveţi! Prostul de Badalassi Tesoro Amedeo dă de băut la toată lumea! Arrivederci, addio per sempre, Roma! Facem şi-o carte, sigur că da! Pe urmă, ca să fim chit, ne pupăm cu toţii pe gură, ca ruşii, închiriez un autobuz cu scaune netăiate şi mă conduceţi, toată gaşca, frăţeşte la aeroport… Heeei! Mă aude cineva sau vorbesc ca prostu’ de unu singur?… Heeei! (lătrat d*e cotarle negre ş*i *mieu*n*atul speriat al unei pisici care fată licuric*i*)*

Scena 12

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: Roza! Rozalia, Rozalia! Roza Rozalina! Rozina-Rosina! Rosaura! Rosalinda! Bună dimineaţa, soare! Bună dimineaţa, lună!… De unde vii cu faţa asta buhăită, de unde vii cu faţa asta de bidon turtit?!

Roza (*tremurând*): Roza întors definitiv înapoi. Roza trebuie neapărat iertat. Roza trebuie neapărat ajutat.

Badalassi Tesoro Amedeo: Cum să te ajut? Cu ce să te ajut? Nu am mai făcut de o lună niciun fel de aprovizionare. Toate brichetele mele, toate chibriturile s-au terminat… Ce-ai zice, înainte de a pleca la verişorul meu Amos de la Tel Aviv, să facem din vechea şi bătrâna mea coşmelie un foc mare şi frumos care să-ţi lumineze un pic faţa posomorâtă, ca un foc de artificii de la o nuntă cu ştaif, un foc mare la care să-ţi încălzeşti din plin inimioara ta îngheţată de nelegiuiri…

Roza (*tremurând*): Nuntă?! Nene Badalassi nu înţelege! Roza trebuie ajutat… Roza nu frig… Roza frică!

Badalassi Tesoro Amedeo: Frică?! Stai jos, pe scaunul ăsta… Imediat se face şi ceaiul… Aşază-te odată, nu te mai codi… Unde te tot uiţi? Nu e nimeni în spatele tău, decât o oglindă veche… Spune-mi, de

ce îţi este frică, Roza?

Roza (*tremurând*): Roza frică oglindă, Roza frică mare de Roza.

Badalassi Tesoro Amedeo: I-auzi! Foarte interesant… Ai încredere în mine? Poţi să ai puţină încredere în mine? Mie poţi să-mi spui? Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita în spatele tău!… Nu-i aşa că poţi să-mi spui?

Roza (*tremurând*): Roza frică furat copil Roza canalizare. Roza frică urmărit morocani. Roza frică bătut morocani. Roza nu place morocani. Roza trebuie plecat sens giratoriu… Roza închide ochii şi strânge pumnele… (fredonează *ilogic) Pumna* reta, pumna îi… ia un pumn şi zi mersi… Raj fură la toţi copii…

Badalassi Tesoro Amedeo: Raj? Care Raj? Ce Raj?! Linişteşte-te, fată, nu mai bădădăi din colţ în colţ! Linişteşte-te, femeie! Mâine dimineaţă, Roza adus copil la Badalassi. Vedem noi cum o dregem, cum o rezolvăm. Ai încredere, da? Mâine dimineaţă, plecat Tel Aviv familie toţi trei: Pinocchio, Geppetto şi Zâna-cea-bună! Vândut toţi trei împreună îngheţată verde la Tel Aviv! Vândut toţi trei împreună trandafiri olandezi de ghiveci! Arrivederci, addio per sempre, Roma!… Înţelegi?!

Roza: Tel Aviv? Ce frumos! (*se uită insistent în vechea oglindă de cristal*) Ce minunat! Roza miros frumos, stat geam avion şi văzut tot. Copil stat mijloc, băut lapte Mamy. Geppetto stat margine citit atent Biblia… (pose*dată violent de* năl*uciri) Ro*za nu place îngheţata verde, murdăreşte limbă copil… Urât… Urât… Roza nu vrea vândut îngheţată verde Tel Aviv… Nu, nu, nu…

Badalassi Tesoro Amedeo: Desigur, drăguţă… Calmează-te… Calmează-te… Nicio problemă. Îi schimbăm culoarea la faţa locului, aşa cum îţi place ţie, aşa cum preferi tu… Se găsesc o sumedenie de coloranţi la Tel Aviv… Se găsesc tot soiul de coloranţi la Tel Aviv… Ai vreun act? Nefericitul de copil al tău are vreun act? Trebuie neapărat să ai actele în regulă ca să poţi ajunge în paradis, ca să poţi ajunge în ţinutul unde curge lapte şi miere strălucitoare, ca să poţi vinde cu toptanul, tuturor sfinţilor, îngheţată colorată în paradis. Da, da, trandafiri roz şi îngheţată galbenă… (preventiv) Sper că nu faci a*lergie, s*per că n-ai nimic şi împotriva galbenului… Un trandafir, o îngheţată!

Roza: Un trandafir roz, o înghețată galbenă! Un trandafir roz, o înghețată galbenă!

Badalassi Tesoro Amedeo: Nu te mai holba în oglinda aia! Nu mă scoate, te rog, din pepeni! Nu mă scoate, te rog, din minți! Ajunge un nebun frumos în familie! Concentrează-te un pic! Spune-mi, te rog, că ai acte!

Roza: Pașaport Roza este, pașaport copil valabil este… Trebuie este… Este.

Badalassi Tesoro Amedeo: Perfect… Cum îl cheamă pe copilul tău, Roza? Nu mi-ai spus niciodată cum îl cheamă pe copilul tău din canalizare.

Roza: Pinocchio!

Badalassi Tesoro Amedeo: Da, așa cum și pe mine mă cheamă Geppetto, dar și Badalassi Amedeo Tesoro. Lasă-mă, soro!… Pe copilul tău din flori cum îl mai cheamă, Roza? Te rog, fă un mic efort, pune-ți ideile cuviincios în ordine, adu-ți aminte!

Roza: Mă… Mă… Mă-ceș! Măceș!

Badalassi Tesoro Amedeo: Concentrează-te! Măceș?! Las-o baltă! Ce nume de copil e ăsta, ce nume de copil normal poate fi ăsta?!

Roza: Da, Măceș! Măceș! Măceș! Copil frumos! Nu face caca! Nu face pipi! Copil cuminte! Spune: mama, Mamy, ciao… Nu place Badalassi nume copil la mine?

Badalassi Tesoro Amedeo: Sigur că-mi place, chiar îl ador subit, până la nebunie; numai că e puțin cam neobișnuit… Sigur că i se potrivește de minune. Da, da, exact așa cum ți se potrivesc ție mănușile astea roșii de mohair pe canicula asta, exact așa cum ți se potrivesc cizmele tocite de cowboy. Exact așa cum ți se potrivește puloverul ăsta pe gât. Da, ruptura asta jegoasă cu dungi marinărești… Foarte frumos nume i-ai mai găsit, drăguță, copilului tău din flori… Original, foarte! Da, da, felicitări nașului!

Roza: Măceș nu botezat deloc. Roza plecat adus Măceș mâine dimineață. Roza plecat făcut frumos Tel Aviv. Roza așteptat cuminte mâine dimineață. (*se uită calm în oglindă după care se strâmbă lung la propria imagine*) Roza numai frică deloc Roza… Deloc! Deloc! Plecat, plecat! (de p*este stradă, aceleași râsete, râsete lugubre)*

Scena 13

(Badalassi Tesoro Amedeo)

Badalassi Tesoro Amedeo: ... acum, dacă tu ai văzut-o, spune-mi: Sub care copac i-ai văzut pe ei împreună?" Iar el a zis: „Sub mesteacăn". Daniel a zis: „Foarte bine; ai mințit împotriva capului tău; căci, chiar acum, îngerul lui Dumnezeu a primit porunca lui Dumnezeu să te spintece în două". Și, punându-l deoparte, a poruncit să fie adus celălalt, căruia i-a zis: „Tu, sământă a lui Canaan, nu a lui Iuda, frumusețea te-a înșelat și pofta ți-a stricat inima; așa făceai cu fetele lui Israel, care, de frică, se împreunau cu voi; dar fiica lui Iuda nu v a răbdat nelegiuirea. Spune-mi acum: „Sub care copac i-ați prins?" Iar el a zis: „Sub arțar". Și i-a zis Daniel: „Foarte bine; și tu ai mințit împotriva capului tău; căci îngerul lui Dumnezeu așteaptă cu sabia să te spintece în două, încât pe amândoi să vă nimicească". Atunci toată adunarea a strigat cu glas mare și L-a binecuvântat pe Dumnezeu, Care îi scapă pe cei ce nădăjduiesc în El. Și s-au ridicat împotriva celor doi bătrâni pe care Daniel îi dovedise, prin chiar cuvintele lor, că mărturisiseră strâmb; și, după legea lui Moise, le-au făcut așa cum aceia, în răutatea lor, gândiseră să facă împotriva aproapelui: i-au ucis. Așa a fost mântuit sângele nevinovat, în chiar ziua aceea.

Scena 14

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roza)

Badalassi Tesoro Amedeo: Am să vorbesc cu Amos, cel mai deștept și mai înțelept dintre toți cei 13 de veri ai mei, el care e atât de priceput nu numai la trandafirii olandezi de ghiveci, dar și în tot soiul de plante care mai de care mai curioase, și o să-mi fac o grădină minunată cum nu a mai existat, cum nu a mai fost de când lumea în Tel Aviv, o grădină înconjurată numai și numai de mesteceni viguroși, ca să nu zăbovească pricină de smintire pentru orice fel de judecată străină... Mesteceni, da... Mesteacănul, cu scoarța lui feciorelnică și ciorchinii de flori încântătoare, poate crește uneori atât de înalt, ca un zid de nepătruns pentru grădina mea... Doar pentru ce, doar pentru cine am muncit toată viața mea... Da, da, neapărat voi comanda arbuști sănătoși de mesteceni, oricât de scumpi ar fi ei. Exact atâtea bucăți câți ani avem împreună toți trei la un loc. Mesteacănul este un copac care

îţi aminteşte permanent de tinereţe, de asta îl ador până la disperare, până la durere… Şi, în răstimpul cât voi fi plecat pe aiurea după treburi, Roza şi Măceş se vor putea plimba nestingheriţi la adăpostul lor. Cântec, dans şi veselie… Da, dar unde mai pui că şi arţarii sunt foarte frumoşi. Şi unde mai pui culorile lor, spectaculoasele lor culori de toamnă, şi unde mai pui că şi umbra lor este nemăsurată şi, în plus, sunt burduşiţi de un sirop aromat care te înnebuneşte, numai bun de pus să se scurgă pe o îngheţată galbenă… Întotdeauna arţarul, toamna, îţi vorbeşte de bătrâneţe, de moarte; de parcă ar încerca cu disperare să-ţi reamintească să-ţi trăieşti cu chibzuinţă clipele care se scurg fără oprire… Să fac o combinaţie, ceva?! Să pun oare şi arţari şi mesteceni laolaltă în grădina mea, în grădina noastră plină de şopârle şi pietre? Nu ştiu ce-ar zice Amos despre o combinaţie ca asta, sigur ar fi în stare să se supere pentru aşa o prostie monumentală; sigur ar fi în stare să zică despre mine – verişorul lui dinspre tată – că sunt un mare şi iremediabil nătâng… Nu, nici arţar nici mesteacăn, ca să nu se poată nimeni străin ascunde la umbra lor. Nu, nu. Voi pune în locul lor toţi trandafirii olandezi de ghiveci de care este în stare să facă rost Amos cât mai rapid. Totul la vedere… Trebuie neapărat s-o întreb pe drăguţa de Roza ce culoare ar prefera pentru ei.

Scenă 15

(Badalassi Tesoro Amedeo, Roză)

Roza: Nene Badalassi, nene Badalassi, ajutat! Ajutat! Măceş ţipat, nu vrea intrat înăuntru… Zice că rău Badalassi, zice că Badalassi gânduri spurcat… Nene Badalassi!!! Nene Badalassi!!! (de peste *stradă, aceleaşi râsete răutăcioase)*

Badalassi Tesoro Amedeo: Nu mai striga, zăludă, intră odată cu copilul în prăvălie! Nu vezi că se zgâiesc toţi la tine ca la urs? Ce e cu ruptura asta de rochie de mireasă de pe tine?! Ce e cu sarmalele alea hidoase de pe capul tău?! Intră, pramatie, n-auzi! N-auzi?! (*stupefiat*) Ce e cu chiuvetă asta spartă, înfăşurată în cârpe?! Arunc-o odată! Acolo unde plecăm noi, vom fi foarte atent şi periodic controlaţi; în „paradis" nu avem voie cu niciun fel de gunoaie… Ai înţeles?… Unde-i Măceş? Unde l-ai lăsat pe Măceş?

Roza: Măceş?! Hi-hi-hi-hi! Care, tataie, Măceş?!

Badalassi Tesoro Amedeo: Copilul!!! Ce-ai făcut, Roza, cu el? Ce-ai făcut cu actele lui? Trebuie să plecăm neîntârziat la aeroport! Un prieten de-al meu ne aşteaptă acolo. A şi trimis deja o dubiţă roşie după noi, cu un număr cu trei de nouă în coadă. Da, da, l-am plătit înainte. N-am avut de ales… Şi ce dacă l-am plătit înainte? Aşa fac toţi cei care vor să iasă dintr-un rahat care nu le mai convine. Totul, crede-mă, este perfect aranjat… Ce-ai făcut, smintită, cu actele voastre?

Roza: Copil?! Roza fecioară! Ah, cum mai puţi, trandafire! Cum mai puţi, „Arrivederci, addio per sempre, Roma!" (*leagănă duios chiuveta în timp ce cântă un vechi cântec de leagăn într-o limbă neînţeleasă de bătrân*) Măceş face caca albastru, Măceş face pipi verde. Bravo, Măceş!… Cum speriat copil! Cum speriat, Măceş! Rău Badalassi, rău! (râse*tele vecinilor se intensifică*)

Badalassi Tesoro Amedeo (*ca leul în cuşcă*): Tăceţi! Tăceţi, şacalilor!

…Iar *Hilchia şi soţia sa L-a*u l*ăud*a*t pe Dumnezeu pentru Susana, fiica lor*, *împreună cu Ioachim, bărbatul ei, şi cu toate rudele ei, pentru aceea că în ea nu s-a aflat nimic necinstit. Începând din ziua aceea, mare a devenit Daniel în ochii poporului.*

Aşa se judecă, aşa se judecau toate lucrurile înainte; cu temei, nu ţac-pac, nu superficial ca acum… Aţi auzit şi voi, cu toţii, nu-i aşa?… Surzilor, aţi auzit?

Roza: Ah, cum mai puţi, trandafire! Cum mai puţi, „Arrivederci, addio per sempre, Roma!" Trebuie botezat, Măceş! Trebuie cununat, Roza!

Badalassi Tesoro Amedeo: Trebuie neîntârziat botezat, Măceş! Trebuie neîntârziat cununat, Roza! Trebuie neîntârziat botezat, Măceş! Trebuie neîntârziat cununat, Roza! Trebuie neîntârziat botezat, Măceş! Trebuie neîntârziat cununat, Roza!… Gata! Am luat-o razna definitiv! Cercul s-a închis de la sine… Vai mie! Chiticul a început să mă judece! Vai mie! Chiticul a început să dirijeze balena!

Roza: Trebuie botezat, Măceş! Trebuie cununat, Roza! Trebuie cununat trandafir adevărat!

Badalassi Tesoro Amedeo: Întocmai! Trebuie cununată Roza! Trebuie cununat Badalassi! Trebuie plantaţi trandafirii olandezi de

ghiveci!

Roza: Ne-ne-ne-ne! Numai Roza trebuie neîntârziat cununat! Numai Roza trandafir adevărat! Atât!... Badalassi nu priceput niciodată trandafir adevărat. Badalassi bătrân, bătrân, Badalassi priceput vândut trandafir uscat ghiveci... Badalassi nu grădinar bun, Badalassi nu pescar bun! Badalassi scapă peşte! Roza nu plecat nicăieri!... Badalassi dirijat chitic! Chitic suflet-pereche chitic! Raj vine numărat trandafiri adevărat! Raj vine adunat trandafiri adevărat! Raj aşteaptă semn cuminte la uşă! Arrivederci, addio per sempre... Tel Aviv! (răsturnă râzând *cutiile, de tot soiul,* de *pe rafturi)*

Badalassi Tesoro Amedeo: Care, Raj, moţato?! Ce tot bâigui acolo?! Care, Raj?!

Roza (*chircindu-se*): Raj la toţi! Raj stăpân sens giratoriu nou! Badalassi încurcat borcane rău! Plastik! Plastik! Raj stăpân trandafiri adevărat!... Raj Kapoor! (răsu*nă trei lovituri fer*me *în uşă*) *Făc*ut semn!... Iată, în sfârşit, sosit! Sosit!

C O R T I N.A.